

Vreme zremo mi nestalno,
nestalno je življenje;
kakor vreme se vrsti
delo, skrb, trpljenje.

Valentin Poljanšek-Krištof

Zakaj zdaj spet ... ?

Zakaj nocoj mi spet
obujaš davne že spomine,
ki iz prejšnjih lepih let
spominjam se jih kot davnine.

Mar res je to, da nepozabna
ljubezen prva je ljudi
in ob prvi priliki, pobúdi,
znova, ponovno zagori.

In ko nocoj sem zopet te
zagledal med sijajem,
ljubezni črv spet srce
prisilil je k vzdihljajem.

In ko pri plesu se vrtim
s teboj ob zvokih godbe,
ne vem, kako da ves drhtim,
morda ob srca svojga sodbe.

Ko pa zazre v oči se tvoje
sinjemodro moj pogled,
prodreti skuša v globine,
ki pa se mi v nedogled.

Morda bi videl v njih še plamen,
ki se razplamenet bi dal,
da kot spomladi iz korenine,
nov cvet ljubezni bi pognal.

Videl lahko bi tudi mrzel kamen,
ki se ogreti ne bi dal,
čeprav moj vroči srčni plamen,
z vso toploto bi ga plal.

Odgovor iščem v teh očeh,
ki sredi rožnatega so obraza,
obkroženi od venca zlatih
las, čudovitega izraza.

Potapljajoč se v te oči
nemo vprašujoče,
ne najdem pravih besedi,
a srce joče, joče.

Kako bi rad ti jaz pretil
misli srca v besede,
v oblike lepe jih povil
in zložil v lepe rede.

Nato ti šepetal v uho
izlivi bi pojoče duše,
medtem ti zrl bi v oko
odsev srca in duše.

V teh stihih rad bi ti povedal,
da ljubezen nekdam že zatrtá
je vzrasla zopet iz srca
kot bujna roža vrta.

In zdaj še z večjo silo,
kot kdaj prej, razbohčila
v ljubezni nove bujno rožo,
jaz pa dodajam ji — krepila.

Oh, ko bi mogel rožo to zasjati
tudi tebi v srce
in če hotela bi spet cvesti,
oboževal bi zopet te.

Morda še plodno tvoje je srce,
da ljubezen v njega presadim,
o tem gotov sedaj še nisem,
ko ti v oko strmim.

To bil bi jaz ti rad povedal,
a prišel nisem do besede prave,
ki ti med plesom na srce bi jo dal,
da bilo spet bi, kar bilo je.

Medtem akordi so poslednji,
lahnega valčka potihnila,
še en pogled v tvoje oči
in spet sem sam — med mnogimi.

Zazrem tedaj se v nebo,
kjer zvezde svetle si migljajo
in druga drugi na uho
o ljubezni šepetajo.

Obrnem sanjajoč se proč,
obraz pa tvoj mi pred očmi ostane,
nato odidem v jasno noč,
kjer si hladim pekoče rane.

Poraja v meni se tedaj obup,
čemu držim, kar mora ven, v sebi,
za srce moje sladki strup
zdaj mora ven in k tebi.

Povedat tega ti ne morem zdaj več sam,
zato v verze ti prelivam
izlive srca in njegovih ran,
nato pa tebi jih poklanjam.

Polde Kavčič-Svarun

Partizan Živko

Po polju, livadi so rože cvetele,
pozabljen ne bode do smrti mi dan,
ko stopil v gore med borce vesele,
ko bil sem med njimi junak partizan.

Alpe, vrhovi, temni gozdovi,
tu danes smo borci pravice sveta,
čeprav se vrstijo tu naši grobovi,
up nam svobode v srcih igra.

Rablje, krvrnike, fašistične pse,
vse naj odžene s te zemlje vihar,
prepad naj jih zemlje za večno požre,
Slovenec pravičen naj bo gospodar.

To moje je mnenje še danes jekleno,
misel še vedno v srcu budim,
z voljo podajam naprej se iskreno,
zavedam se dobro, zakaj se borim.

In takrat, ko svoboda bo zasijala,
ko združil slovanski se srečen bo rod,
takrat pa iz suženjstva zemlja bo vstala,
od radosti jokalo se ljudstvo povsod.

Zvonovi bučeči iz lin nam donijo,
pojejo pesem veselo, glasno,
pred armado fašisti tresoč se drhtijo,
veselja, življenja več zanje ne bo.